

عنوان مقاله:

بررسی روابط فرقه بهائیت با دولت های استعماری

محل انتشار:

دهمین کنفرانس بین المللی پژوهشهای دینی و اسلامی، حقوق، علوم تربیتی و روانشناسی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسنده:

محمد مظفری نیا - دانشجوی رشته آموزش ابتدایی، دانشگاه فرهنگیان، پردیس شهید باهنر اصفهان

خلاصه مقاله:

بیش از ۱۶۰ سال پیش، اتفاقی در کشورمان رخ داد که در تاریخ، منشاء حوادث بسیار شد. یک جوان شیرازی به نام علی محمد، مدعی شد که باب «علم» امامان شیعه و نماینده آخرینشان: حجت بن الحسن عسکری (ج) است. دیری نگذشت که پا فراتر نهاد و ادعای «قائمیت» و «رسالت» و حتی «ربوبیت» کرد و با آوردن کتاب، اسلام و قرآن جاویدان را منسوخ شمرد و این در حالی بود که او، در بحث با عالمان شیعه در اصفهان و تبریز، نتوانست آنان و بالتبع، ملت مسلمان ایران را حتی نسبت به «بابیت» خویش، متقاعد کند. بهائیت منشعب از بایبگری است و بایبگری نیز انشعابی از فرقه شیخیه است که از اندیشه های شیخ احمد احسائی در قرن دوازدهم هجری قمری شد. این پژوهش می کوشد با روشی تحلیلی و توصیفی و با استفاده از منابع معتبر کتابخانه ای نظیر کتاب، مقاله و پایان نامه و .. به زمینه های ایجاد، اهداف، ارتباط با دولت های استعماری که هدف اصلی پژوهش است، بپردازد.

کلمات کلیدی:

بهائیت، استعمار، فرقه، انگلیس، اسرائیل

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1753041>

